

[Arne Larsen.]

udviklet hele trafikafviklingen i Storkøbenhavn på en sådan måde, at vi fik et fælles trafikskelskab, hvori såvel statsbanerne som Københavns Sporveje, NESAs og andre selskaber og private selskaber kunne gå op i en større enhed, men det er en helt anden snak.

Men jeg tror ikke, at det vil være rimeligt at imødekomme forslagsstillerne på dette område. Man kan jo også anskue problemet fra en anden side: at en koncessionshaver misligholder sin koncession og en kommune eventuelt eller et trafikudvalg ønsker at overdrage den til en anden; én, der er konkurrencedygtig og måske kan klare problemet på en mere tilfredsstillende måde; han vil jo næsten alle dage have et bedre trafikapparat, altså vogne og materiel, til rådighed, så at det også i et sådant tilfælde vil være urimeligt, at han skulle overtage noget andet materiel. Jeg tror ikke, at det vil være rigtigt at indføje sådanne bestemmelser.

Det samme gælder den foreslåede bestemmelse om, at tilladelsen kan overdrages inden for perioden, hvis det kompetente organ kan godkende den ny indehaver, de grunde, der anføres for ønsket om overdragelse, og overdragelsens vilkår. Det ville være at indføre nye principper i lovgivningen. Det må fortsat være sådan, at hvis en koncession bliver ledig, ja, så oplås den ledig, og så må man kunne ansøge om koncession, og så må koncessionsmyndigheden have mulighed for at vrage og vælge mellem ansøgere.

Det er rigtigt, at Landsforeningen Danmarks Bilruter i forbindelse med behandlingen af det af vort parti i 1966 fremsatte forslag om ændring af loven den 1. juni 1966 kom med en henvendelse til folketingsudvalget. Da det var i sidste øjeblik, nemlig en halv time før tredje behandling her i folketinget, kunne henvendelsen ikke behandles i udvalget, og derfor kunne jeg ikke på udvalgets vegne sige noget som helst om den henvendelse, som her var sket fra landsforeningen. Men jeg udtalte, at vi — og dermed mente jeg folketinget — naturligvis i den udstrækning, det var muligt, burde se på problemet, og at der måske i visse tilfælde også burde tages behørig hensyn. Men derfra og så til at lovgive således, at man i alle tilfælde skal sørge for, at materiel overdra-

ges fra én koncessionshaver til en anden, det er nu et langt spring.

Med disse korte bemærkninger tror jeg at jeg ligesom hr. Th. Mikkelsen og ministeren må sige, at lovforslaget bør afvises, eventuelt henvises til den trafikkommission, som vel før eller senere skal nedsættes, og hvor så eventuelt forslaget eller hele koncessionsproblemet kan tages op til en nøjere overvejelse.

Niels Helveg Petersen: Privat omnibuskørsel har ikke mindst i storbyernes omegn klaret den kollektive trafik og aflastet samfundet for investeringer. En udvikling kan medføre, at kommunalbestyrelser selv ønsker at overtage omnibuskørslen; det kan også ske, at den af forskellige grunde ønsker at overdrage koncessionen til andre. Ministeren var selv inde på, at der i forbindelse med kommunesammenlægninger kunne optræde problemer af den karakter, som gjorde, at situationen i dag var anderledes, end den tidligere havde været.

I lov om omnibus- og fragtmandskørsel er spørgsmålet om overtagelse af og vederlag for den hidtidige koncessionshavers materiel ikke klarlagt. Det radikale venstre er medforslagsstiller til dette lovforslag ud fra den indstilling, at det må være rimeligt, at den nye koncessionshaver har en pligt til at overtage den hidtidige koncessionshavers materiel til den pris, som en sagkyndig vurdering vil fastsætte som brugsværdi. Uden en sådan beskyttelse vil private, som har investeret i dyrt materiel, som de nu ikke mere kan anvende, kunne lide et urimeligt økonomisk tab. Man må jo huske på, at den private koncessionshaver i en sådan situation vil være stillet på den måde, at han kan risikere ikke at have noget at bruge sit materiel til, medens den nye koncessionshaver skulle have mulighed for at anvende materiellet.

Må jeg i øvrigt advare imod, at man blæser spørgsmålet op, som det er blevet gjort her, måske ikke mindst fra hr. Th. Mikkelsens og hr. Arne Larsens side; jeg synes ikke, der er nogen anledning til at stille det op på den måde, at det her er et stort, nyt, epokegørende skridt i lovgivningen, som man må advare stærkt imod. Der er jo ikke tale om, at der betales erstatning; der er tale om, at man vurderer materiellet og betaler